

ΦΩΝΗΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος έκτον τούτο είναι
κι' έβρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια δκατακόσα κι' έννενηντα... τί καλά !
περισσέματα και πλούτη μας έπηραν τὰ μαλά.

Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνη.
Συνδρομητάς θά δέχομαι, — δίδω τούς άνέχομαι,
μοναχά 'στός Έπαρχίος, — και 'στό Έξωτερικόν,
έπειδή καιτούς πτωχείας — τρέχει τὸ Έλληνικόν.
Συδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιά τὰ ξένα όμως μέση — δεκαπάντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν παρής συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβήρι — μέ κανένα κανονίση.
Γράμματα και συνδρομαι — άποστέλλονται ο' έμέ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Έβδομη τού 'Απρίλη
στούς κάμπους χαμομήλι.

Πούντος έννενητα και διακόσα έξη,
'στούς άέρας τώρα κι' ό «Ρωμηός» θά τρέξη.

Ο Φασουλης πετῶ μετ'ό μπαλόνη
κι' από 'ψηλά τόν κόσμο φασκελόνη.

Πετῶ καθὼς ὁ Ίκαρος 'στών ούρανῶν τούς θέλους...
άφίνω γεγά 'στούς φίλους μου και 'στούς 'δικούς μου έλους.
Δέν έμπορῶ τὰ βάσανα του κόσμου μετ'ό βασιτάξω,
ὡς άετός έπιθυμῶ εἰς ύψη λὰ πετάξω...
δέν θέλω πλέον, άδελφοί, νά μείνω έδῶ πέρα,
τῶν μεταῶρων λαχταρῶ τόν καθαρόν άέρα.

'Η γῆ μου φαίνεται μικρά και εἰλόου δέν μ' άρέσει,
δέν έμπορεῖ του Φασουλή τὰς σκέψεις και χωρέση.
Εἰς τόν άέρα έτρεξα πολλάκις μετ'όν νοῦ,
μὰ τώρα θέλω ν' άνεβῶ 'ψηλά και μετ'ό σῶμα,
νά πλανηθῶ 'στών γαλανῶν αἰθέρα τουρανοῦ
και σεις νά με κυττάξετε μετ'όνοιχτό τὸ στόμα.

'Απηύδση εἰς τάγαθά του κόσμου έντροφῶν
και τῶν Έλλήνων νά ὤρω τὸ κλέος τὸ παντοῖον...
θέλω νά γίνω κύριος πρὸς ὄραν τῶν νεφῶν,
εἰς ρεύματα ν' άφίνωμαι άνέμων έναντίξυ!

τὸν σμερβάλλον κεραυνὸν ἀπὸ κοντά ν' άκούσω,
και εἶλο τὸ Ρωμαϊκό πατόκορνα νά λούσω.

'Εμπρός, εμπρός... ὁ Φασουλης τὰ πάντα φασκελόνη
κι' έπάνου εἰς τὰ σύννεφα τραβῶ μετ'ό μπαλόνη.
'Αδελφισα, συχωράτε τον και ὁ θεός 'σχωρέσει,
διότι ένδεχόμενον ὁ εὐσταχυῆς νά πέση,
κι' ένῶ ταχύς διέρχεται τούς ούρανίους δρόμους
νά εὐρεθῆ στών 'Αθηνῶν τὰς νέας ὑπονόμους.

'Εκαινος πού εἰλευθερος εἰς τούς άέρας τρέχει
σῆς βεβαίονου πὸς ζωῆς ασφάλειαν δέν έχει.
'Ενῶ πρὸς τάστρα φέρεται μετ'ό σῶμα και μετ'ό πνεῦμα
τόν παρασύρει έξαφνα σφοδρῶν άέρων ρεύμα,
ἦ 'στὰ καλά καθουόμενα πέρνει φωτιῶ τὸ γυάκι
κι' άνάποδα κατακαυλῶ κι' ὁ κόσμος κάνει χάκι.

"Αηυόθησα σηπόμενος επί τής γής να κείμαι
και θέλω εις άτμόσφαιραν να ζήσω άρραία,
περίλυτος και σκυθρωπός έως θανάτου είμαι
κι" οί άνθρωποι μ' έπίσησαν ώς τώρα δωρεάν.
"Εμπρός 'στό άερόστατον κι' άς μήν περνώ ή θρα...
άδέλφια συχωράτε με... άντίο, Αεονόρα.

(Ο Φασουλής άνέρχεται εις ύψος φοβερόν,
τόν βλέπει δέ κι' ο Περικλής μετ' άλλων άπορών).

Φ. Πώ! πώ! Χριστέ και Παναγιά!.. φοβούμαι... νά! θά
ίλιγγιά, καρθάρω, και θέλω να ήμέσω. [πέσω...
Σας χαιρετώ από 'ψηλά με κάτασπρο μανούλι...
ό ουρανός τρυγύρω μου γυρίζει σάν σποντύλι,
ώς κόκκος τις συνάπτης μου φαίνεται ή σφαίρα...
τέ θιάβολο μου 'κάπνισε ν' άνέβω 'στον άέρα;
Ξεμολισμένη Φασουλή, πού 'πέταξες 'στα ύψη,
με λύπη μου παρατηρώ πώς τώρα θά σου στρίψω.
'Ίβου! πετώ άκράτητος... ριγώ... τά κακαρόνω...
Ε! σείς από τόν Σείριο, Ε! σείς από τόν Κρόνο,
πώς είσθε στύν ύγειαν σας ;... ήμετε πολύ καλά...
ή του Τρικουπή προκοπή μάζε πύρε τά μαλαά...
μ' ήμπούχτις ή πρόσδος, ή δόξα και ή πάστρα,
και τώρα έρχομαι κι' έγώ να κοιτουλήσω είστρα.

"Ω κάτοικοι άράται τών φωτεινών άστέρων,
Ίδέτε με ώς 'Ίκαρον έπάνω τών άέρων,
και σάς θά κατακτήσωμεν με τούς σιδηροδρόμους
και θά σάς κυβερνήσωμεν με τούς 'δικούς μας νόμους.
'Στην πρώτην του κατάστασιν ό κόσμος δέν θά μείνη...
Ίβου! Ίβου! έκει μακράν κοράκων μαύρα σμήνη...
διέρχονται πλησίον μου... κρωμούς άγρίους βάλλουν...
παρόλ ντονέρ μου φαίνεται την δόξαν μας πώς φάλλουν...
θαρρό κι' οί κόρακες αδοίο Τρικουπικοί πώς είναι...
εδοί! χρυσούν πτολίεθρον, άθάνατοι 'Αθηναί!...

"Ε! σύ, Φιλήμων Δήμαρχε, άνέβα έδω πέρα,
σου πού κτιζεις μέγαρα και πύργους 'στον άέρα.
'Ελα έδω να κτίσωμεν Νεπελοκοκκυγίαν
και τών Ρωμύων ν' αλλάξωμεν Χριστόν και Παναγίαν.
Θά παύσης προς τούς έκλογείς ενοίας διανέμων,
θά λέγωμεν περι φορας ύδέντων και άνέμων,
κι' ένθ' οί άλλοι επί γής θά σύρωται ώς δούλοι
ήμεις θά ζήσωμεν ζωην παντοτατηής γαλήνης,
μά πάρε, σέ παρακαλώ, μαζί σου και τόν Σούλην,
και ίσως κατεδάσωμεν νερά εκ τής Σελήνης.

Θαρρό τό άερόστατον πώς προς τά κάτω κλίνει...
δσο πηγαίνω πιά 'ψηλά ό άφαλός μου λύνει,
κι' ένθ' 'στό τρίτον έφθασα τών μεταίρων στρώμα
εως έδω μου έρχεται τών 'Αθηνών ή βρωμα.

Σας βλέπω, καταργάρηδες, άπόγονοι Τιβάνων,
πού γρήγορα θά ρίψετε τό κράτος τών Σουλτάνων,
πού τούς έχθρους σας άμορφον θά κάμντε σωρών
κι' έγώ την ευτυχίαν μου μαζί σας θά ένώσω...
μά νά! κι' ο φίλος Περικλής με βλέπει άπορών...
βάρδ' από κάτω, Περικλή, τίοτι θά κενώσω.

Πώς ήθελα συγχόστα να γίνωμαι πτηνόν,
να πτερυγίζω έλαφρός ανά τόν ουρανόν,
και προς την γήν την κλασικήν τά δπισθέν μου κλίνω
να κοιτουλώ ένίοτε την μύτην τών 'Ελλήνων.
'Ίβου τριγύρω γερανοί!.. μά να και κικρινέοι!...
του θρόνου ό Διάδοχος χρυσήν κιθάραν παίζει,
και ή 'Ελλάς βαφροστεφής κοντά του κάνει νάνι
κι' ή γλύκα τής κιθάρας του ως έδω πέρα φθάνει.
Σε χαιρετώ εκ τών νεφών, τρισόλιον Βασίλειον...
την δόξαν ως ήμάτιον μαζί σου θά φορέσω...
έπηρα δρόμο δυνατό και φθάνω εις τόν 'Ηλιον...
ίλιγγιά... ζαλιζομαι... βαρδάτε και θά πέσω.

(Ο Φασουλής σκοιζεται και κράζων «τίναί τοῦτα ;»
μέσα 'στης Βάθειας έξαφρα κατακυλιή την Βούτα.)

